

ΣΥΝ ΘΕΩΝ

DISSERTATIO ACADEMICA,

FUNEBRES RITUS
GRÆCORUM,

CUM

SUIOGOTHICIS

COLLATOS EXHIBENS;

CUJUS SECTIONEM ALTERAM,

INDULTU AMPLISS. FACULT. PHILOS.

IN ATHENÆO REGIO UPSALENSI,

MODERATORE

AMPLISSIMO ATQUE CELEBERRIMO VIRO,

MAG. JOHANNE J.
AMNELL,

GRÆC. LIT. PROFESS. REG. ET ORD.

PRO LAUREA PHILOSOPHICA,

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBMITTIT

SÆ RÆ M:TIS ALUMNUS,

ELIAS EL. NIBELIUS,

UPLANDUS.

IN ACROAT. GUSTAV. D. XXVII NOVEMBR.

ANN. MDCC LIV.

H. A. M. S.

UPSALIAE, Exc. L. M. HÖJER, Reg. Acad. Typ.

P. 3 spæ resp.

Ainir

VIRIS Admod. Reverendis atque Praclarissimis,

Dn. Mag. JOHANNI MONTELIO,

Ecclesiæ Edboënsis PRÆPOSITO ac PASTORI

Meritissimo,

PATRONO Propensissimo.

Dn. Mag. NICOLAO COLLIN,

Ecclesiæ Fundboënsis PASTORI Laudatissimo,

NUTRICIO & EVERGETÆ Benignissimo.

Dn. Mag. EDVARDO AMNELL,

PASTORI in Vidbo & Husby-Longhundra
Dignissimo,

PATRONO Exoptatissimo.

Σημάτων κόσμου πορφύρην Αχειοί,
Τὴν χαράπτουντές τε γενέθλιον γῆν,
Ούνομοί ἐνδοξόν τε, περισσά τ' ἀνδρῶν
Κλεῖσθανόντων.

Τμὸν, οἱ ΚΕΔΝΟΙ, δότε ἔνομοί ἡδη
Χαρτίων κῦδος μέγα τῷδε, αἰὲν
Ολβίοι ζῶντες· ηλέα δὲ ὁψὲ τύμβοις
Γλυπταὶ τιθεῖτο.

Admod. Reverend. atque Praclariss. NOMINUM
VESTRORUM

Oblervantissimus cultor,
ELIAS E. NIBELIUS.

Α καὶ Ω.

APHOR. IV.

In prisca Hellade non semper eadem fuit ratio sepulturae; ut quæ vel simplici humatione, vel crematione insuper antegressa, absolvebatur. Antiquissimum A) Græcis fuit illud simplicioris sepulturae institutum, quo cadaver sepulcro inferebatur supinum B), & more quidem Atheniensium ita locatum, ut pedes haberet versus occidentem protenosos Γ). Humando autem corpori adjungebantur res variae, eadem obruendæ terra; vestes Δ) in primis, atque arma E). Quo facto, in sepulti honorem, laudationes instituebantur funebres Ζ); atque, ut jam conditæ defuncti reliquiae molliter placideque quiescerent, vota H) ab amicis fieri solebant.

A) LUCIANUS a) diversos gentium quarundam funerandi ritus recensens, *venerabiliorum* quidem Græcis peculiariter tribuit, inquiens: Ο μὲν Ελλῶν ἔπαιστεν, ο δὲ Πέρσης ὁ θάραψ, ο δὲ Ινδὸς υἱόλω περιχρεῖος ο δὲ Σκύθης νερεδίεις, ταριχεύει δὲ ο Αιγύπτιος. Et si vero crematio aliquamdiu Græcis frequentata est, hac tamen, ut simpli ciorem, ita antiquiorem in ipsa quoque Græcia extitisse integri corporis humandi rationem, confirmant alii. Jam a Cecrope, primo Athenarum Rege, morem hunc repetit M. T. CICERO b). Quippe sic & ipsum Cecropa Atheniis in Minervio terræ mandatuni narrat ARNOBIUS c): quomodo etiam humatum Brasidam THUCYDIDES d) memoriae prodit. Nec vero aliter vetustissi-

D

mum

a) Περὶ πενθεσ, oper. Tom. II. p. 306. b) De LL. C. XXII & XXV. c) Lib. VI. adv. Gentes, p. 193. d) Lib. V. p. 298.

mum in Stuonia fuit hoc simplicis sepulturæ genus; quod a primo Scandianorum in septentrionem adventu nūlitatum docet Reg. Cancell. Consiliar. Nobiliss. Dn. OL. v. DALIN e). Et vero humandi ritum, non domi solum atque in tranquillo rerum statu, nostri servarunt, exemplo Asmundi & Gautrici R., quorum ille Aronis amici f), hic reginæ conjugis g) exanime corpus tumulandum curavit; sed & in expeditione militari, ut tradit Reverendiss. FR. BENZELIUS h), mos fuit, ut militum singuli, prælio superstites, tantum terræ, quantum caperet cassis, in ocessorum tumulos congererent. Sic Oddus Berserkos suos, in unum illatos tumulum, cespite arenaque injecta contexit i). Äque simplicem ritum Germanis in universum tribuit C. C. TACITUS k), cuius haec sunt: *Sepulcrum cespes erigit. monumentorum arduum & operosum honorem, ut gravem defunctis, aspernantur.*

B) Supina semper in sepulcris posita fuisse cadavera, ita ut spectent sursum, non est, quod ullo testimonio confirmemus. Interim videbis JO. KIRCHMANNUM l). Aliter quidem apud LAERTIUM m). Sinopensis ille Diogenes, a Xenia hospite rogatus, πῶς ἀντέντια φέρει; φησι Επί πρόσωπον. At dignus protecto hic est homine Cynico lulus jocusque; cuius sensum, acrimonie plenum, exponit I. e. laud. biographus.

I) Non eundem, in collocandis cadaveribus, omnes Graeci servarunt mortem ac situm. Atheniensibus enim & ceteris plerisque defunctorum pedes versus occidentem convertentibus, Megarense eos, vel sine cura & consilio ad quamcumque plagam, vel certe ad orientem portissi-

e) Hist. R. S. I. I. C. III §. 3. & C. VI. §. 23. f) Hist. Asm. & Egilli, C. VI. g) Hist. Gautr. C. VIII. h) Coll. inscr. in Ant. S. G. i) Hist. Orv. Oddi, C. XXVI. k) L. de mor. Germ. p. m. 596. l) Defun. Rom. Lib. III. C. VIII. m) Lib. VI. C. II. n. VI.

tissimum, direxerunt. Itaque ex pari cadaverum posse
sitque ostensurus Solon, patriam suam, Salamina insu-
lam, ab Atheniensibus antiqui dominii jure teneri, a Me-
garenibus non item, AELIANO n) teste, οἰχαῖς δῆμος
αὐτοῖς, αὐτεῖσι πάντας. Αθηναῖς πρὸς δύον κειμένους, πατρὸς
τὸ πάτερον αὐτοῖς ἔθος τὰς δὲ Μεγαρέis ἐπὶ, καὶ ὡς ἔτυχε,
τεθαμένους. Idem illud adversus Megarenses, Salamina
sibi vindicantes, argumentum, peccatum ex sepeliendi
modo, quem cum Atheniensibus communem, contrarium
autem Megarenibus, habuerant insulares, profert etiam
PLUTARCHUS o), memoriae prodens, Solona, εἴτε
μᾶλλον ἐξελέγκται τὰς Μεγαρέas βλάψενον, ισχυροσαδας
περὶ τῶν γενέων, ὡς ἐχεῖ ὁ τεόποντες ἐπίτεται, κεκηδε-
μένων, αὐτὸν δὲ αὐτοῖς, (οἱ Αθηναῖοι.) Θάπτεται δὲ Μεγαρέis
πρὸς ἕω τὰς νεαρές σεφόντες, Αθηναῖοι δὲ πρὸς ἐσπεριαν.
Prinde mirari convenit, quod DIOGENES LAERT. p),
ejusdem facti Solonei historiam tradens, invertat ordinem,
& jam dictis contrarium tribuat Atheniensibus
collocandi cadaveris ritum; ita enim ille: Ινα δὲ μὴ δο-
νοῖν βίᾳ μέρον, αὐτὸι καὶ δικη, τὴν Σαλαμῖνα κέντηδοται, οὐα-
στάθεις (ὁ Σόλων) τυντις ταῦφες, εἰδεῖς τὰς γυναικεὶς πρὸς αὐτοὺς
ἔργαμένες, ὡς ἦν ἔθος θάπτειν Αθηναῖοι. αὐτοὶ καὶ
αὐτὲς τὰς ταῦφες πρὸς ἕω βλέποντας κ. τ. λ. Nos vero,
quum pugnantia loca conciliandi nulla facile via pateat,
binis testibus supra allegatis tantisper adquiescentes, me-
moria vacillasse Diogenem suspicamur. Sed & Athenien-
ses, si quem, violenta abruptum morte, deprehendissent
αὐτοφον, teste itidem AELIANO q), conservare, πάντως
ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν. Σάπτεν δὲ πρὸς δυομέδες βλέποντας.
Quod vero adtinet ad antiquiores Scandiae nostræ in-
colas, non, ut Græci, occidentem versus vel orientem,

D 2

fed

n) Hom. Is. Lib. VII. C. XIX. o) In Solone. p) Lib. I.
C. II. n. II. q) Lib. V. C. XIV.

sed a septemtrione ad meridiem, sua direxerunt sepulcra; quod quidem ex situ ossium, in tumulis ita jacentium, observarunt curiosi antiquitatum scrutatores ^{r).} Quem vero morem posteros immutasse, pedesque sepulchorum orienti obvertisse, nos admonere videtur ^{s) hos} cantilenæ vernaculae:

I ðstan bwila dðda mans fôtter;
judge Reverendiss. Dr. Dr. A. O. RHYZELIO ^{s).}

^{Δ)} De vestimentis, quibus defunctorum corpora, πρὸ τῇ ἐκφέρεσθαι, ornarunt Græci, fecimus ante ^{t)} mentionem. Porro jam notamus, quod *Lycurgus Lacedemone*, lata lege, συνθάπτειν ἔδει ἐπέτρεψεν, αὐτὸν ἐν Κοινῷ τῷ φύλασι ἑλαῖς θέντας τὸ σῶμα περιτέλλειν κατ' ἵστον ἀπαντας ^{u).} Quod quidem Laconicum institutum ad milites in primis referens *ÆLIANUS* ^{x),} distinguit inter τέσσαρας αὐγανταμένες, ἢ τέσσερας αὔξενουσαντας. quorum illi, tamquam laudati viri, ἀποδανόντες θάλασσαν ενεδέντο, ἢ κλάδοις ἐτέροις. hi vero etiam, ut quorum eminuit militaris virtus, omnibus numeris absoluta, Φοινίκιος αὐτοῖς ἐπιβληθεὶς, ἐνδέξως ἐθάπτοντο. Sed vero plures insuper cadaveribus jam sepeliendis vestes addere, Athenis fuit in usu, donec hanc civium licentiam circumscriberet *Solón*, lata lege, qua, teste *PLUTARCHO* ^{y),} ἐναγίζειν βῆναι εἰσατεν, ἐδὲ συντιθέναι πλέον ἴματα τρεῖς. Neque aliter Scandiani nostri soliti fuere sepeliendis addere pretiose vestis ornatum. Sic mortuum *Haconem R.*, μεβαλλοντινον ^{z) fino ac binom bestia buna} μεβαλλοντινον, tumulo illatum, *SN. STURLONIDES* ^{z)} testatur. Quomodo etiam tumulan-

^{r)} Cfr. OL. VERELIUM in not. ad Hist. Gautr. C. XVI. p. 82 & OL. RUDBECK. Patr. Atl. T. II. C. V. ^{s)} De sepult. S. G. P. I. p. 89. ^{t)} Sect. I. p. 11. ^{u)} PLUTARCHUS ἐν νομ. Λακων. ^{x)} Lib. VI. C. VI. ^{y)} In Solone. ^{z)} Hist. Hac. Adalst. C. XXXII,

mulando sibi omnem regium cultum ac pretiosa cimelia depositus Olavus Digerben, qui fertur ante obitum ita locutus: *Vil eg ad haugur fer gior optir mik, oc je eg a stol sitir med aullum Konge bunade oc dyrligam gripum a).*

Ej De armis, in Thesei sepulcro a Cimone inventis, quando hic, Apollinis Pythii jussu, ossa ipsius, Athenas transferenda, erueret, haec narrat PLUTARCHUS b): *Ευερθη δε θάνη τε μεγάλες σώματος, αρχιμέ τε παρακειμένη χαλκη, καὶ λίθος.* Apud PHILOSTRATUM c) vero etiam Protephilus, προσκειμένω τῷ Αἰακτὶ τὰ ὄπλα ἐπενεγκὼν τῷ Αχιλλεῳ, καὶ δαρεῖος, Θάπτε ται, ἐφη, ἐν δῖς ἡγάπησας. κ. τ. λ. Quia vero Ajax ille Telamonius, orto propter haec Achillis arma cum Ulyssse litigio, quod causa cecidisset, mortem sibi conciverat; Teucer τὰ ὄπλα παρεντέτο μη γὰς τοια εἶναι ἐντάφια, τὰ τῆς Σεβάτες αὐτοις. Sed & eadem consuetudo fuit Caribus, (qui Græciae Asiaticæ confinia tenuerunt, quorumque multi, ad armorum societatem mercede evocati, in Græciam Europæam & Cycladas, atque sic etiam in Delum, concessere,) ut scutum galeamque una cum mortuis defoderent. Qua de re THUCYDIDES d): *Δήλος καθαιρομένης ὑπὸ Αδηναλῶν, καὶ τῶν οὐαίσεων ταῦτα, οὐοι ξον τὰν τεθνεόταν ἐν τῇ νησῷ, ὑπὲρ ἡμίου Κάρης ἐθάνησαν, γνωσέντες τὴν τε σκευὴν τῶν ὄπλων Συντεδαμένην, καὶ τῷ τρέπω, ὃνν εἴ τι θάπτεσιν.* Ad quem locum Scholiastes indicat, morem hunc **arma** conseptendi Caribus placuisse, tamquam *umbonis* & *galeæ* primis inventoribus. Nota res est, Sueras nostros similiter, prater alia non unius generis ornamenta, humandis addita, vel imprimis **arma** simul in terram defodisse; quibus ut in omni vita carius nihil & acceptius, ita in supremo funere decentius nihil visum genti bellicosissimæ. Ita

XI An-

a) Hist. Olavi bin minne. b) In Theseo. c) Heroic. in Aj. Telam. d) Lib. I. Se&f. 8. p. 5.

XI Angrimi filios in Samlo una cum armis sepultos, prodit hist. *Hervoræ* e). Similiter Oddus Berserkis, a fætore mandatis, arma ipsorum ac vestes (*vapn-theira oc klædi*) adposuisse narratur f). Cujus quidem moris haut obscuras reliquias, easque pagana plenas superstitione, ad tempora non multum abhinc remota, Lapponibus nostris hæsisse, ita ut capsula ferali incluserint defuncti ignaria, arcus, sagittas, secures, aliaque id genus, tamquam in altera vita usui futura; nos docet Celeberr. JO. SCHEFFERUS g).

Z) ΕΠΙΤΑΦΙΟΙ ΛΟΓΟΙ, quibus defunctorum comprehendebantur laudes, Græcis primum, pariterque deinde Romanis fuerunt usitatissimi. Et Romæ quidem omnium primus Brutum mortuum laudasse fertur *Valerius Poplicola*; quod exemplum cupide postmodum sequebantur Romani, teste PLUTARCHO h): Qui dum adjicit ibidem hæc: Δέγεται καὶ Ελληνῶν ἐπιταφίων ἔκθεσις (οἱ λόγοι τῆς Πεπλιώλας) γενεδαι πρεσβύτερος teatere quidem a falso id dici, in proposito est. Certe hunc mortuos laudandi morem Græcis jam tum tempore belli Trojani familiarem, adeoque *Valeriana* oratione funebri multo antiquorem, satis prodit ille *Musei* in *Hiacinetum Telamonium* ἐπιτάφιος, de quo PHILOSTRATUS i) hunc in modum: Πρεδεῦτο δὲ Αθηναῖοι τὸ σώμα (*Gervros*), καὶ Μενέας επ' αὐτῷ λόγοι ἡγόρευσαν, ὡς νομίζεσθαι Αθηναῖοι τημόντους ἐν ταῖς πελέμον τελευτάντως. Unde simul patet, hos præfertim apud Athenienses funebri oratione laudari solitos; qui, fortitudine sua atque in patriam meritis conspicui, bello cecidissent; quibus etiam non raro decreta honos publicæ sepulture. Ita omnino quem alias laudat PHILOSTRATUS k), *Gorgie entrapios*, ὡς διηδευτερο-

A94-

e) C. V. f) In Hist. Orv. Oddi. g) Lappon. C. XXVII.

h) In Poplicola. i) Heroic. in Aj. Telamon. k) In vitis Sophist. Lib. I. ubi de Gorg.

Αθηναῖον, ἔργονται ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων πεσθσιν, ἡς ὁ Αθηναῖοι δῆμοσιοι ξὺν ἐπαίνοις ἐθάψαν. Laudabantur vero hi gloriose defuncti, μετὰ τὸ ταφῆναι, a Rhetore quodam idoneo ac præstanti, publice delecto, qui sepulti civis promerita & res præclare gestas, decenti oratione, prope tumulum, vel certe, ut a circumstantium cœtu facilius exaudiretur, e loco editiori suggesto in hunc usum constructo, prædicabat. Quæ singula colliges ex eorum, qui primi in bello Peloponnesiaco cœsi, ab Atheniensibus terræ mandabantur, exsequiis, quas copiosa descriptione persequtus THUCYDIDES ¹⁾, hæc demum ad calcem narrat : Επειδαν δὲ κρύψωσι γῆ, αὐτὴ οἵη περιένεσι υπὸ τῆς πόλεως, ὃς ἂν γνώμη τε δοκῇ μὴ αἰχμέτος εἴναι, ηδὲ αἰχμάτῳ προσήκῃ, λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἐπαίνου τὸν πεποντα &c, paucis interjectis : Επὶ δὲ τὸν περάτων τοῦδε Περικλῆς ὁ Σαυδίππος ηὔδη λέγειν ηδὲ πειδὴ καιέσσει ἐλάμβανε, προελθὼν ἀπὸ τῆς σῆματος ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν πεπονμένον, ὃπως ἀκεστό-ώς ἐπιπλεῖσον τὴς ὄμιλος, ἔλεγε τιάδε. (sequitur heic, exscripta ab Iaud. auctore, ipsa Periclis oratio.) Itaque in Ελληνικοῖς ἐπιταφοῖς, quod imitarentur, habuerunt Publicola, eumque seqvuti Oratores Latili, quorum plerosque rivos e Grajorum fontibus di manasse, constat. Sed missis jam Græcis, ad veteres revertimur Scandianos, quibus similiter mos fuit, in regum principumque viro-ruin exsequiis, sermones adhibere funebres, a clientibus aut amicis ad tumulum alta voce recitatos. Sic vinir Haconar Kong, teste STURLONIDE ^{m)}, mælto þeir fra fyrir greptri hans, sem heiðinna manna sifur var.

H) Mos Græcorum pariter & Romanorum veterum, tumulatis bene precentium, δειπνομενοῖς sapit; conjunctus cum falsa persuasione de sensu molestiarum sepultis remanente, itemque de incantationibus, quibus iidem

E effent

1) Hist. Lib. II. Sect. 34. m) Hist. Adalst. C. XXXII.

essent obnoxii n). Quare hæc mala votis suis averruncatur, κέφη γῆν, terram levem adprecabantur humatis. Sic apud EURIPIDEM o) civium chorus, Alcesti Reginæ, pro conjuge Admeto mortem oppetenti, vovet:

Κέφω σοι

Χθὼν ἐπένω πέτειε, γόναι. l. c.

ut loquitur Scholastes, ἐν σοι ή ἐπιτεμένη σποδὸς ανάδυνος vel, SUIDA p) interprete, κέφη γῆ ταύτην καλύπτοι. Et vero adeo vulgaris apud veteres fuit hæc precum forma, ut in proverbium abierit; Id quod prodit JULIANUS Imp. in epist. ad Hermogenem: Εκείνω μὲν δὴ, ἐπειδὰν μανστρης ἐγένετο, κέφη γῆ, καθάπερ λόγος. Huc referas AGATHIÆ illud in infantem, utero materno immortuum:

Κέφη σοι τελέθοι γαστήρ, τέκος, αὐτὶ νονίς. κ. τ. λ.
Quæ quam festiva est ad frictam formam adlusio, tam mordax & amarulentum est illud AMMIANI q) in Nearchum, sollempni adprecatione levis terræ abutentis eum in modum, ut humata ossa a canibus facillime eruenda velit;

Ἐν σοι κατὰ γῆς κέφη νόνις, ὅπτε Νέαρχε,

Οφρα ἔνιδιος ἔξεργύτωσι νύνες.

Quidquid vero sit, gratiam manibus crediderunt veteres τὴν κέφην γῆν, quam adeo sibi in bello cadentibus promittebant viri fortes, exemplo Menelai ap. EURIPIDEM r), quo judice ὁ θεοί

Εὔψυχον αὐδέσσει, πολεμίου θεούνθ' ὑπό,

Κέφη καταμπισχόστω, ἐν τύμβῳ, χοντί.

contra vero

Κανοῖς ἐφ' ἔρμας σερέον ἐμβάλλεσσι γῆς.

Cimprobis inieciunt durum rigidumve pondus terræ; gravem

n) Vide MEURSIUM de fun. C. XLIII. o) Αλκης. v. 462, seq. p) Tit. κέφη γῆ. q) Lib. II. Antbol. tit. εἰς πονηρές.

r) Ελέν. v. 857, seqq.

vem puta arenam, aut saxum onerosum; ita ut, ex impre-
catione TIBULLI s), - - - infelix urgeat ossa lapis.)
Nec vero vota pro placida sepultorum quiete intermis-
erunt veteres Suiogothi. Dictis fidem faciunt solemnes
formulæ, v. g. lati as þig heilan i haugi. t) &c. Qui-
bus locis an nomine rœ As, quod vult O. VERELIUS u),
peculiariter designetur Odinus, Hauga-Drottin s. Drauga
Drottin, i. e. dominus tumulorum alias cognominatus,
non admodum solliciti sumus. Longe vero aliter, id est,
fano pioque sensu, Christianos humandis suorum reliquiis
tranquillam placidamque requiem optare solitos, arguis
funebris hymnus PRUDENTII:

Nunc fuscipe terra fovendum,

Gremioque hunc concipe molli.

itemque hymnus ille nostræ ecclesiæ x):

Sofve han nu i frid och ro.

APHOR. V.

Post introductum in Hellada mortuos combu-
rendi morem A), multo cum adparatu iusta creman-
dis solvebantur. Namque edita, ex certis lignis,
struebatur pyra B); cuius in medio vertice cadaver ita
collocabatur, ut separatim Γ) a ceteris rebus adge-
stis cremaretur. Cadaveri addehantur res quælibet
in vita caræ Δ); itemque victimæ, non modo ex ani-
mantibus aliis E), sed &, in heroum funere, ex ho-
minibus jugulatis Z). Ignem rogo admovebant pro-
ximi cognitione, vel amici; quibus, ut cito defla-

E 2

graret

s) Lib. I. Eleg. IV. t) Hist. Herv. C. VII. Adde P. DIJK-
MANNI Antiqu. Eccl. p. 7, seqq. ubi plures ejusmodi pre-
cognitiones adferuntur. u) In not. ad hist. Herv. l. s. x) N.
400, v. 7.

graret pyra, in votis erat H). Rogum jam ardente, imperatorum præcipue atque illustrium virorum, *sinistro gyro* ambiebant O) milites, quique aderant, alii; mortuum lugubri voce supremum compellantes I). Tandem pyra, cum cadavere ceterisque rebus, absumta, ignis adfuso extinguebatur vino K). Cineres vero atque ossa, vino unguentoque condita, cognati collegerunt in urnam A), sepulcro mox inferendam.

A) NEKROKATETIAΣ apud Græcos usitatæ originem ad Herculem vulgo referunt, qui primus omnium Argium Lycynnii filium, fato functum, exumarit, ut sic demum hunc ab illo paternam domum reducere posset; id quod præstitorum sese, jurejurando receperat abducens eundem Hercules. Rem omnem a veteri Scholiaste Homerico a) copiose narratam vide. Ita vero ritus hujus incontabilis, ab Hercule deductus, rejicit EUSTATHIUS b). At quisquis τῆς τῶν νεκρῶν καυστεως auctor extiterit atque inventor, hoc certo constat, illam Troicis temporibus fuisse receptissimam; si quidem fides habenda Poëtis, horumque in primis Patri HOMERO c), qui de Achivis, dira lue ab Apolline peremptis, ita canit:

οἰεὶ δὲ πυγαὶ νεκύων καίστο Γαπειαῖ.

Quin & ipsum cremationis ritum in celebrioribus Achillis, Patrocli Hectorisque exsequiis luculentissime adumbrat. Hinc tamen nemo colligat, post exceptam νεκρουανθέων exculasse omnino humationis ritum. Aliquamdiu simul yiguisse morem utrumque, prodit apud PLATON. d) Socrates, ubi memorat σώμα, ή καίσμενον, ή κατορυτόμενον. Denique post multi temporis decursum, exolescen-

te

a) Ad I&A. A. b) Ad Leond. c) I&A. A. v.52. d) In Phæd. §. 85.

te sensim crematione, vicissim humatio Græcis frequenter cœpit. Ut ab Hellade ad Arcton nostram, more solito, recurramus, Νεροκαυστης Scandicæ auctor fertur *Odinus*; quippe qui, rerum in septentrione potitus, teste **STURLONIDE** e), sette tag i lande sinu, at alla dauda menn skyllde brenna; quam vero legem & ipse, post obitum crematus, (var. *brendur daupur*) f), suo firmavit exemplo, quod cives religiose dein sequebantur. Ecce igitur cœptam ab Odino *Bruna-aullt*, cremationis æram; quam aliquanto post *Hænja-aullt*, s. æra tumulationis, fuit insequuta: idque exemplo *Frejeri*, de quo leguntur hæc g): *Sípann er Freyr baðpi heypur verit af Uppaulum, þa giorþu margar haufþingiar eige síþur hauga.* &c. Qui quidem tunulandi mos apud posteros Frejeri sensim adeo increbuit, ut demum alter ille ritus omnino aboleretur.

B) Πορεά, PINDARO b) dicta ξύλων τεῖχος, edita fuit lignorum, quernorum in primis, strues; qualem Teucri, Miseno supremos honores exhibuit, robore jecto,
Ingentem struxere pyramid. i) &c.

Quemadmodum & ap. HOMER, k) ἐπιλογόμοι, ad parandam Patrocli rogo materiem,

δέος ὑψόμετρος ταναῦκει χαλκῶ
Τέσσαρον nisi forte quis cum Scholiaffe EURIP. l) τὴν δρῦν
quamlibet arborem interpretari malit. Ceterum in struenda pyra diligens lignorum habitus fuit delectus apud veteres; quod quilem ex pluribus VIRGILII locis patet.
Id quoque Germanis receptum docet TACITUS m), ut corpora clarorum virarum certis lignis cremenatur. Et in Suijorum tumulis curiose observavit OL.RUDBECKIUS n),
offa

e) Hist. Yugl. C. VIII. f) Ib. C. X. g) In pref. ad Sturl.
h) Pyth. Od. I. Ep. B. i) Virg. Æn. VI. v. 214. k) IX. ¶ v.
218. l) Ad Cyclon. v. 611. m) De mor. Germ. p. m. 596. n)
Ath. Tom. I. C. XXIV. §. 4.

oſa defunctorum cum quernis carbonibus fuisse inventa.
Sed redeamus illuc, unde desleximus. Præter materiam
quernam, alia quoque resinosa atque odorifera, utpote ex
cedro, olea, cupresso, lauru, myrto, &c. adhibebantur li-
gna; haut dubie eo fine, ut & flammarum citius concipe-
rent, & sparsi odoris jucunditate fætorem cadaverum
comprimerent. Hinc Hercules jam moriturus, Hyllum
filium jubet exanimè corpus imponere pyre,

Πολλὴν μὲν ὑλὴν τῆς Βαθυργίᾳ δέος
Κείσαντα, πολλὸν δὲ ἀρσενὸν ἐκτεμονθάριος
Ἄγριον ἔλασον ο).

Pari de cauſſa Calanus Indus e lignis quibuslibet bene o-
tentibus pyram ſibi cremando exſtrui voluit; qua de re
ÆLIANUS p): Hu τὰ ξύλα ἄνα, η πρὸς ἐνωδίαις εὐ μάλα
ἐπιλεκτα, κεδρε, η θυς, η κυπαριστε, η μυροιν, η
δαφνης. Hunc in modum fabricata pyra, pro dignitate
defuncti, modo excelsior, modo humilior exſtitit. Grandis
utique celsaque admodum fuit illa Patrocli ap.
HOM. q); ubi οἱ Κνημόνες

Ποινος οὲ πηγη ἐνετόμποδεν ἐνθα η σιθα.

Ceterum formam pyræ, tabulatis pluribus constantis, ex
STATIO descriptam vidēſis ap. MEURSIUM r). Ab
operofiori hac Græcorum pyra plurimum differt simplex
Septemtrionalium roguis; cujus vice aliquando etiam na-
vicula cremandis cadaveribus inferviebat: quemadmodum
cadaver Baldri, protracto in continentem navigioſo ſuo,
Hringhorna, impositum, atque una cum eodem igni ab-
ſumtum docet Edda s). Tenuioris autem fortis homini-
bus, vel potius promiscuae multitudini civium, pro rogo
fuit oblonga lapidum ſtruſ, cui, lignis ſuperne cumulate,
cadaver cremandum imponebatur; uti docet Reverendiss.
ER. BENZELIUS t).

Γ) Ert-

o) SOPHOCL. Trachyn. v. 1202, lqq. p) Var. biſt. Lib.
V.C. VI. q) IAT. v. 164. r) De fun. C. XXV. s) Mythol.
43. t) Coll. mſcr. in biſt. Svec. Lib. I. C. X.

I) Eruditorum curiositatem detinuit suspensam difficulter illa quæstio: quo pacto cineres ossaque cadaverum humanorum, a reliqua animantium ceterarunque rerum favilla, dignosci potuerint? Refert quidem ALEX. ab ALEX. u), moris fuisse Indorum, Regum funebres tunicas, quo cineres cremati a reliqua favilla distincti jaceant, ex licio, quod igni non absuntur, conficere. Cujusmodi quid etiam PLINIUS x) memorat de adhilito lino quodam vivo, quod ignibus non absumeretur. Cum vero rariora illa amicula ~~āneūsa~~ regum in primis cadaveribus, ad rogum amiciendis, inservirent tis locis, ubi illa ipsa suppotebant; eadem de reliquorum funere recurrit controversia. De Græcis dubium hoc quodammodo tollit QU. SMYR-NÆUS y), in copiosa descriptione funeris Achillei docens, cadaver sic in media pyra fuisse collocatum, ut cineres ossaque separata cum reliquis victimarum & ceterarum rerum, quae paullo remotius, in extrema pyræ ora, circumpositæ, simul arserint, non facile commiserentur. Atque hic separatus cadaveris positus in causa fuit, cur Græci, Patrocli ossa collecturi, dicantur ap. HOMER. z)

Εὐ διεργυνώσκοντες (αριθμός δὲ τέτυκται)
Εὐ μέσον γὰρ ἐκείτο πυρηνή, ταῦ δὲ ἄλλοι ἀνεύθεν
Ἐσχατινὴ καὶ οὐτὸν ἐπιμέλη πόποι τε τὸν αὐδόντος.)

Δ) Res quælibet, in vita vel usurpatæ, vel in pretio dilectionisque habite, una cum mortuis cremabantur. Cujusmodi fuere vestes pretiosæ; quarum plurimas cum Rheso se concrematurum, (συμπυρωτεῖν μετάνω πέπλων χλιδῶν,) promittit Hector apud EURIP. a). Quemadmodum Periander, in gratiam defunctæ uxoris, muliebrem mundum amplissimum Corinthiarum civium Vulcano dederit, confer

u) Lib. III. C. VII. x) Lib. XIX. C. I. y) Παρεστείτε.
Lib. III. p. 273, z) IΛ. Ψ. v. 239, /qq. a) Rhes. v. 960.

fer HERODOT. b). Hinc perstringuntur a LUCIANO^{c)}
οἱ μὲν ἐδῆταις ἑαυτοῖς πελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δὲ
ἄλλο τι τῶν πάρετον βίον τιμιόν. Præter vestes, etiam
arma in pyram conjiciebantur: nec propria tantum;
(quemadmodum Elpenor de suis armis Ulyssem adloquitur:

Ἄλλα με κάκησαι σὸν τεύχεσσι, ἀσσά μοι ἐσίν d).

& Achilles regem Thebarum Eetiona, a se bello interficium.

- - - Κατέκηνε σὺν ἔντεσι δακταλέσισι. e)
verum & hostibus erupta; sicut Pallantis funeri Aeneas
Addit equas & tela, quibus spoliaverat hostem f).
Quod similiter Achillem Antilochos mortuo prestitisse nar-
rat PHILOSTR. g), τὰ τε ὄπλα καὶ τὴν κεφαλὴν τῷ Μέ-
μνονος ἐπιμαύσαται αὐτῷ. Sed & alia δώρα, futura manibus
accepta, adcumularunt veteres. Sie Achillis exsequias
summo honore prosequerant Achivi, χρυσόν τε, καὶ ὅ, τι
ἔκαστος ἔιχεν, ή απάγων ἐς Τροίαν, ή ἐν δασῷ λαβὼν, νί-
σαντες ἐς τὴν πυρὰν αἴθρεσσι uti refert PHILOSTRATUS h).
Hinc Etymol. Χεῖν, τὰ ἐπιχεόμενα: Οἱ γάρ αἰχαῖοι, ἀπερ-
γάχον καλλισταὶ καὶ τιμιώτατοι, ἐργάσαντο εἰς τὰς γενέρες, τημῶ-
τες αὐτές. Nämque libamina &, ut Poëta i) loquitur,

Turea dona, dapes, fujo crateras olivo,
cremandis addi solita, prodit exemplum Achillis, qui,
teste HOMERO k), rogo Patrocli

Ἐν τε τίθει μέλιτος καὶ ἀλειφατος ἀμφιφορῆς.
Nec fere aliis ornamenti defunctorum rogos instruxere
Suiogothi veteres. Cum enim lege Odini l) juberentur
congerere in rogum, cum defunctis, propria, quæque
vivis carissima fuerant, κειμήλια, (bera a bal meß heim
eign

b) Lib. IV. c) In Nigrino p. 38. d) HOM. Od. A v. 74.

e) I& Z. v. 408. f) VIRG. Aen. XI, v. 80. g) Heroic. in An-
tilicho. h) Ibid. in Achille. i) VIRG. Aen. VI, v. 225. k)
I& P. v. 170. l) STURL. Hist. Yngl. C. VIII.

'eign beirra:) hoc lubentius obsecundarunt præcepto, quod, promisso Odiniano m) adducti, crederent insimul, at meþ þuilikum auþðom skyldde huer koma til Valhallar, som han hafþe a bal, i.e. "tantis opibus instructum unumquemque ad Valhallam venturum, quantæ rogo injectæ fuerant. Hinc auro, argento, opibusque aliis, bello & peregrinatione conquisis, defunctorum rogos onerarunt; qua de re cfr. Reverendiss. RYZELIUM n) & Nobiliss. DALINUM o). Et cum insignem in Valhalla crederent armorum usum, uti innuit Edda p); ea ipsa cum mortuis vel imposuerunt rogo, vel, quod ante monuimus, in terram defoderunt. Sic, quia vestibus ibidem se conspicuos fore opinabantur, has quoque cadaveribus adjunctas tradit BARTHOLINUS q).

E) Animalia non unus generis, ad rogum tractata, una cum corpore humano, igni absumebantur. Meminit hujus rei HOMERUS r), in funere Patrocli multiplices enumerans animalium, ovium puta, boum, equorum, canumque victimas. Quales & in Achillis exsequiis immolasse se fatentur Achivi s):

πολλα δε σ' αμφισ

Μῆλα κατενάνομεν μάλα πιονα, καὶ ἔλμας βέσ.

Quando autem illos ἵππος ἐρισύχενας in Patrocli rogum injectos refert laud. Poëta t); altis quoque gentibus familiarissimam olim fuisse observamus hanc equorum in fortium virorum rogis immolationem: quam quidem Argivis cum Troibus communem facit CALABER u). Scythis eamdem tribult HERODOTUS x). Quin & de Germanis TACITUS y), sua cuique, inquit, arma, quorumdam igni & equus adjicitur. quod & a Scandianis olim factum, F prodit

m) L. c. n) Diff. laud. p. 45. o) Hist. R. S. I. I. C. VI. §.

23. p) Mythol. 35. q) Ant. Dan. Lib. II. C. IX & X, r) Ia.

ψ. v. 166, sq. s) Od. Ω. v. 65, sq. t) Ia. ψ. v. 171. u) Lib. IX.

x) Lib. IV. C. LXXI. y) De mor. Germ. p. m. 596.

prodit *Edda* z) in funere Baldri; ubi bestr Balldr var leiddr a balid med ollu reidi.

z) *Victime humanæ, quæ in illustri heroum cremandorum funere ceciderunt, homines fere captivi fuerunt aut servi.* XII lectissimos juvenes Trojanos, bello captos, ad Patrocli rogum ab Achille mactatos, testis est HOMERUS a). IV itidem juvenes Æneas immolat, uti refert VIRG. b),

Captivoque rogi perfundit sanguine flammas. LUCIANO c) teste, quando in crudelissimum hunc ritum invehitur, nonnulli etiam ὀνεχόσ επιματέοφαιζαν. Horrendam hanc ἀθρηποδυσίαν, ut in reliquis sacris, ita in celebrandis cremandorum exsequiis, a nostratis item fuisse admissam, non est, quod dubitemus. In pyram Baldri protractum a Thoro *Liturem servum* commemorat *Edda* d). Nec servos modo cum heris, sed & amicos cum mortuis amicis, societatem rogi petuisse constat e).

H) *Preces Achillis ad Borcam Zephyrumque in exsequiis Patrocli,* fusas vide ap. HOM. f). Nempe faustum ducebatur omen, si, vehementer adspirantibus ventis, quam citissime deflagraret pyra. Cfr. de funere Sylla PLUTARCHUM g). Græcorum autem, observantium ventorum vim, atque illinc omnia captantium, mori quodammodo respondere nobis videtur vetus superstitione Septemfriationalium, quibus, teste STURLONIDE b), perswasum erat, fons quo altius ascenderet, tanto splendidiorem futuram inter divos gloriam ejus, cuius arserat pyra.“

O) *Hanc περιθεμήν armatorum hominum, πελῶν την παπῆων τε, memorat HOMERUS i).* Et STATTIUS k) ita canit:

- - - Versis ducunt insignibus ipsi

Gra-

z) *Mythol.* 43. a) IΛ. ψ. v. 175. b) *Æn.* X. v. 518. lqq.

c) *Περὶ πελῶν* Lc. d) *Mythol.* 43. e) *Vide Nobiliss. D'ALI-*

NI HILL R. S. T. I. C. VI. §. 23. f) IΛ. ψ. v. 194, lqq. g) In

Sylla. h) *Hill. Yngl. C. X. i) IΛ. ψ. v. 13 & Od. Ω. v. 68, lqq.*

k) *Thebajd. Lib. VI.*

Graiugenæ reges; lustrantque, ex more, sinistro
Orbe rogum.

Decurrebant sinistrorum; nam cursus in levum, ut nos
docet laud. KIRCHMANNUS l), luctus erat indicium:
ut contra dextratio, i. cursus aut gyrus equorum in dex-
trum, gratulationem ac letitiam denotabat.

I) Sic Achilles Patroclo, cujus accensa jam ardebat
pyra, quævis fausta precatus,

Οἴδον δὲ οὐόμηνεν ἔταιρον.

Xaipe moi, ω Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἰσθέο δέμεσι. n).
Quod item denuo, posteaquam ventus precatus erat, si-
hato sèpius vino, præstidit o). Quibus fere geminus est
VIRGILII p) locus, ubi dicitur anima, sepulcro condita,
magna supremum voce cieri.

Ad quem locum monent interpres, cadavere jam in ro-
gum imposito, moris fuisse, mortuum proprio nomine
ter nuncupare: fortassis, quod ad nihil æque, atque ad
proprium nomen, expurgisci soleamus; sed quoniam si vitalis
calor adhuc intus lateret, vita aliquod signum ederetur.
Hujusmodi compellationes prisca Scandianis non omnino
inuitatas fuisse, produnt sermones eorum latibres; in
quorum fere clausula vale dicebatur mortuo, quem ad Val-
hallam ablegabant, (vulgo bonum tis valhallar) q) ubi de-
functus ex voto futurae vitae deliciis frueretur: haut aliter
ac Græci suis dicebant supremum xaipe, i. xaipe εν αὐτε
σέμοις eos jubeant.

K) Apu. HOM. r) mentio fit αἰδονος ὄντος, quo rogum
Patrocli, postquam flamma defievierat, extinguiti jubet A-
chilles. Quali etiam vino exstinctum Hectoris pyram,
totidem fere verbis alias idem narrat Poëta. Quod item
de Achillis funere testatur QU. SMYRN. t).

A) Graeci veteres, teste HOM. Scholiaste n), τὴν
τέφραν

l) Defun. Rom. Lib. III. C. III. n) IΛ. Ψ. v. 178, sq. o) Loc.
cit. v. 221. p) Εn. III. v. 67, sq. q) STURL. Hist. Hac. Adalst.
CXXXII. r) IΛ. Ψ. v. 249. s) IΛ. Ω. v. 813. t) Lib. III. u) in IΛ. Δ.

τε φέρειν σὺν τοῖς ὄσεσιν ἐχάρωνον ἐν σύγγελῳ τὴν αποθέμεναι. Δυγ-
γένεια hæc s. vascula, Græcis etiam καλπαι, καλπίδες, υδρίαι,
φιστλαι, πρωτοὶ, διοδῆναι s. ὄσοδοχεῖα dicta, pro sorte ac
dignitate defuncti, erant aurea, argentea, lapidea, aut
ligneæ. Achillis urna fuit aurea, (χρυσὲς ἀμφιφορεὺς) x);
in qua ossa ejus pariter & Patrocli reponebantur; quare
umbra ipsius apud PHILOSTR. y), Κεῖμαι, ἔπει, ὡς ἔμοι-
γε ἥδισον ἢ Παιτεόκλω ἐγένετο. Συνέβημεν γαρ ιομιδῇ νέος Συν-
έχει δὲ ἀμφω χρυσὲς ἀμφιφορεὺς κειμένες, ὡς ἔνει. Sic
os̄a Hectoris

- - - Χρυσεῖν ἐς λάρυγκας θῆκαν ἑλόντες z).

Χρύσειον πρωτὸν vocat MOSCHUS a). Urnae argen-
tæ menitionem facit AMM. MARCELLINUS b).
Lapideam, & quidem, (ut interpres habet,) marmoream
fuisse Severi Imp. urnam, auctor est XIPHIL. c): ταὶ ὄσε,
inquit, ἐς υδρίαι πορφυρὰ λιθὰ ἐμβληθέντα, ἐς τὴν Ρώμην
ἐκοιδην. Restant ex quolibet ligno urnæ; quarum tamen
cedrinae & cupressinæ scriptoribus Græcis maxime cele-
brantur. Ex τοῖς αὐταῖς κέδροις Admetus rex suas pariter
atque Alcestes conjugis reliquias condit vult ap. EURIP. d).
Cupressinarum vero urnarum (λαρυκάνων πυκαριστῶν) me-
minit THUCYD. d). Linteo vel peplo superne coniecta f)
urnis condebat ossa; quæ collegerunt ut plurimum san-
gvine proximi; sicut ap. PIND. g) Adrastus, filii sui

θαυμάτους ὄσεα λέγεις.

& apud HOMERUM h) Hectoris

Οσέα λευκὰ λέγοντο καστρυντοι ἔταιροι τε.

Post Græcas, Gothicas jam contemplaturi urnas, tantum
non omnes comprehendimus fictiles atque argillaceas. Hæ
tamen urnulae, ut colore rubro, flavo, nigro, &c. ita & for-
ma variarunt: ansatae aliæ, aliæ ansis destitutæ; rotundæ
pleræque & oblongæ: ἀποδεις vero omnes.

x) Od. Ω. v. 74. y) In vita Apoll. Tyan. L. IV. C. V. z)

IΛ. Ω. v. 817. a) Idyll. IV. 34. b) L. XVIII. c) In Severo. d) Aλ-
κύσ. v. 365, sq. e) Hist. L. II. Sect. 34. f) Vide HOMER. l.c. g)

Pyth. Od. VIII. h) IΛ. Ω. v. 815.